

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὀδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Οἰδίπους τύραννος. — Τὸ Συνέδριον τῶν γυναικῶν. — Ἀπὸ τῆν φύσιν (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλλι). — Ἡ ἀναρχίθεια (ὑπὸ Ἐρανιστρίας. Κατὰ τὸν Ernest Legouvé). — Ἄλλοτε. (Ἀγγλικὴ φιλολογία (ὑπὸ E. Barret-Browning). — Τὰ φαντάσματα (παράδοσις ὑπὸ δος Δεσποίνης Ἀγγελέτου). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Στὴ γιορτὴ του (ὑπὸ Σφιγγός). — Γυναικεία νίκη. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς. Οἱ μενεξέδες (ὑπὸ κ. Μαριάνθης Ἡλιοπούλου).

Ο "ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ,, EN ΑΘΗΝΑΙΣ

Αἱ Ἀθηναὶ πανηγυρίζουσι πάλιν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα μεγάλην τῆς τέχνης πανήγυριν, ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐπαναφέρουσι εἰς χρόνους δόξης καὶ τιμῆς, εἰς χρόνους μεγαλείων καὶ περγαμηνῶν τῆς ἀρχαίας ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς μας.

Ὅχι ἀπὸ τοῦ ὑπαθρίου θεάτρου τοῦ Διοσύτου, ὡς εἶχε λεχθῆ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δημοτικοῦ θεάτρου μας θὰ ἐμφανισθῆ καὶ πάλιν ἡ γλυκεῖα μορφή τῆς Ἀντιγόνης, τῆς αἰωνίας φιλοστόργου κόρης, ἣν ἡ μεγάλη καλλιτεχνικὴ τοῦ Σοφοκλέους φαντασία συνέλαβε καὶ ἀπέδωκε τόσον ἀληθῆ καὶ τόσον τελείαν ἐν τῇ υἱικῇ αὐταπαρνήσει τῆς καὶ ἐν τῇ αὐτοθυσίᾳ τῆς ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς πατρὸς.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν μεγάλων μας τραγικῶν τῆς ἀρχαιότητος ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν γυναικείαν ψυχὴν τόσον, ὅσον ὁ Σοφοκλῆς καὶ οὐδεὶς ὅσον αὐτὸς ἐξωγράφισε μὲ περισσοτέραν τρυφερότητα τοὺς θησαυροὺς τῆς γυναικείας καρδίας. Εἰς μίαν μεγάλην τῆς μοίρας καταδρομὴν, εἰς μίαν ἐκ τῶν τραγικῶν ἐκείνων περιπετειῶν τῆς ὑπάρξεως ἀνθρώπων, γεννημένων διὰ τὴν ἐξιλέωσιν γενεῶν καὶ φυλῶν ὄλων, εἰς συμφορὰν, ἧς τὸ ὕψος δὲν δύναται κλῆν νὰ ἀναμετρηθῆ, ἀντιτάσσει ὁ μέγας καλλιτέχνης ἐν μέγα αἰσθημα τρυφερᾶς γυναικείας καρδίας, μίαν μεγάλην ἀφοσίωσιν καὶ αὐταπαρνήσιν θυγατρὸς, ἡ ὁποία ἀποβαίνει τὸ μόνον στήριγμα τῆς καταπεσούσης ἰσχύος, ἡ

μόνη δύναμις, ἡ παρατείνουσα τὴν ζωὴν καὶ ἀνακουφίζουσα ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ πόνου.

Ἡ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους εἶναι ἡ προσωποποίησις, ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ιδεώδους ὑπάρξεως τῆς κόρης. Ἀφοσίωσις καὶ αὐταπαρνήσις, ἀγάπη καὶ στοργή, ἰδοὺ αἱ μεγάλαι ἀρεταί, αἱ χαρακτηρίζουσαι ἐπὶ τόσους τῶν αἰῶνων τὰς μυριάδας τῶν παρθένων, αἵτινες χωρὶς νὰ εἶναι θυγατέρες βασιλέων καὶ χωρὶς νὰ προσδοκῶσι τὴν δόξαν καὶ τὸ κλέος τῆς αὐτοθυσίας μιᾶς ἡγεμονόπαιδος, στηρίζουσι τὰ κλονούμενα βήματα τῶν γονέων των καὶ δανερίζουσι ὄχι τὸ φῶς μόνον τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν ζωὴν, αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ γήρατος καὶ ὑπὸ τῶν στερήσεων βασανιζομένους γεννήτορας.

Ἡ ἱστορία, ἡ ὁποία συνήθως ἀμβλυοῦται πρὸς τὰς μεγάλας γυναικείας ἀρετάς, καὶ ἡ ὁποία ἐντροφεῖ μᾶλλον εἰς τὰς δι' αἵματοχυσιῶν καὶ καταστροφῶν ἥρωικὰς πράξεις, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀναγράψῃ ἔστω καὶ σποραδικῶς τὰ ὀνόματα καὶ τὰς πράξεις θυγατέρων, αἱ ὁποῖαι διεκινδύνευσαν ἀκόμη καὶ τὴν ἰδίαν ζωὴν, ὅπως παρατείνουσι τὴν ὑπαρξίν τῶν γονέων των. Οὕτω μεγάλη καὶ ἐπιβάλλουσα παρίσταται ἡ μορφή τῆς Ρωμαίας ἐκείνης, ἧς ὁ πατὴρ κατεδικάσθη νὰ ἀποθάνῃ ἐν τῇ φυλακῇ ἐξ ἀσιτίας, καὶ ἧτις ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τὸν ἐπισκέπτεται ἀνὰ μίαν καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὦραν μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου του. Ἄλλ' ἡ ζωὴ οὕτω παρετείνετο ἡμέρας καὶ ἐβδομάδας ὄλας, ὅτε ἀνεκαλύφθη, ὅτι ἡ στοργικὴ κόρη ἔτρεφε διὰ τοῦ γάλακτος τῶν μαστῶν τῆς τὸν ἐξηνητημένον ἐκ τῆς πείνης πρεσβύτην, ἀψηφίσασα τὴν ποινὴν, ἧτις θὰ τῆς ἐπεβάλλετο, εὐθὺς ὡς θὰ ἀνεκαλύπτετο τὸ τέχνασμα τῆς.

Τὰ παραδείγματα τῆς υἱικῆς αὐταπαρνήσεως εἶναι ἄπειρα, ἐὰν δ' ὁ μέγας τραγικὸς ἐσκέφθη νὰ ἐξάρῃ τὸ σθένος καὶ τὴν αὐταπαρνήσιν τῆς παρθενικῆς ψυχῆς, διὰ τῆς Ἀντιγόνης καὶ

νά ύψωση επί στυλοβάτου τιμής τὴν κόρην τοῦ ἀτυχοῦς τυράννου, ἐπραξε τοῦτο διὰ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προτοχὴν τῶν συγχρόνων του καὶ ἐπὶ τῶν θηλέων τέκνων των, τὰ ὅποια κατεφρονούντο καὶ τῶν ὁποίων αἱ ἀρεταὶ ἐτίθεντο πάντοτε παρὰ τῶν γονέων εἰς ἤγνοια μοῖραν. Εἰς τὴν ὑποτίμησιν ταύτην τῶν γυναικείων ἀρετῶν εἶχε συντελέσει μεγάλως καὶ τὸ Ἑλληνικὸν θεάτρον μετὰ τὰς Μηδείας καὶ Κληταιμνήστρας του καὶ μετὰ τὴν χορείαν τῶν τερατωδῶν γυναικείων ὑπάρξεων, αἱ ὁποῖαι ἀπαντῶσι σπανίως εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τοῦ βίου τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν.

Ἄλλὰ τὴν πανηγυρίαν τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἀποτελεῖ, κυρίως εἰπεῖν, σήμερον ἡ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐμφάνισις τῆς Ἀντιγόνης, ὅσον ἡ ἀναγέννησις τοῦ ἥρωος τῆς τραγωδίας, ἡ ζωντανὴ ἐμφάνισις τοῦ Οἰδίποδος ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ Μουνὲ Σουλῦ.

Ὁ Μουνὲ Σουλῦ, ὁ ὅποιος θὰ ἐμφανισθῇ αὖτις διὰ πρῶτην φορὰν πρὸ τοῦ Ἀθηναίου κοινού, ἐκίνησε μεγαλήτερον τὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ ὅλους τοὺς προκατόχους του καλλιτέχνας, τοὺς ἐπισκεφθέντας τὴν πόλιν μας, διότι μαζὴ μετὰ αὐτὸν θὰ ἀναζήσῃ ἐν Ἀθήναις ὁ Οἰδίπους τύραννος, ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς βασιλεὺς, διὰ τὸν ὅποιον ἡ μοῖρα ὑπῆρξεν ἀνιλεῖς καὶ ὅστις ἐπλήρωσε διὰ τῆς τραγικῆς ὑπάρξεώς του ὅλας τὰς ἀμαρτίας τῶν ἀπὸ κτίσεως κόσμου μεγάλων καὶ ἐστεμμένων τῆς γῆς.

Καὶ δὲν θὰ ἀναζήσῃ μόνον ὁ Οἰδίπους, ἀλλὰ θὰ ἀναζητῆ ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπεῖ ἐπιβλητικότητι τῆς ἡ τέχνης τοῦ Σοφοκλέους, τὴν ὁποίαν μισοῦν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίαν ἢ ζήρᾳ τῶν τραγωδιῶν του ἀνάγνωσις, εἰς γλῶσσῳν μάλιστα, τὰς κάλλη πολλοὶ ὀλίγοι ἐξ ὅλων ἡμῶν ἀντιλαμβάνονται, χωρὶς τὴν ζῶν, ἣν δίδει ἀριστοτεχνικὴ ὑπόκρισις.

Καὶ ὑπῆρξε πάντοτε ὁ Οἰδίπους τὸ ὠραιότερον ἔσως ἔργον τοῦ Σοφοκλέους, διότι ὁ ποιητὴς θέτει ἐν αὐτῷ ἀντιμετώπους τὸ μεγαλεῖον τῆς μοιραίας συμφορᾶς καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς υἱικῆς στοργῆς καὶ διαγράφει μετὰ δυνάμειν γίγαντος τοὺς δύο μεγαλοπρεπεστέρους χαρακτῆρας, οὓς ἠδυνήθη νὰ συλλάβῃ ἡ ποιητικὴ του φαντασία.

Εἰς βασιλεὺς, ἀναλαμβάνων νὰ φέρῃ ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ βαρὺ φορτίον τῶν ἀνομιῶν πάντων τῶν προκατόχων του, καὶ ὑποβάλλων αὐτὸς ἐκυτὸν εἰς τὸ φρικωδέστερον τῶν μέρτων διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ λαοῦ του, εἶναι τι τὸσον ἐξόχως καὶ ἐξαιρετικῶς μέγα, ὅστε μόνον πρῶτης δυνάμεως καλλιτέχνης νὰ δύναται νὰ ἀποδώσῃ τὸν χαρακτῆρα τοιοῦτου ἥρωος.

Ὁ Μουνὲ Σουλῦ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος αὐτὸ τῆς ὑποκρίσεως, ἐδῶ δὲ ἐμπνεόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ περιβάλλοντος, τοῦ τὸσον πλουτίου εἰς ἀναμνήσεις, σχετιζομένους καὶ μετὰ τὴν ποιήσιν καὶ μετὰ τὴν ὑπόκρισιν τοῦ ἔργου, βεβχίως θὰ ὑπερβῇ ἑαυτὸν. Ἐν προσκύνημα εἰς τὰ ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ Παρθενῶνος ἐρείπια τῶν θεάτρων, εἰς τὰ ὅποια ἀπήχησεν ἡ μουσικὴ γλῶσσα καὶ ἡ ἔντεχνος καὶ γλυκεῖα λύρα τοῦ μεγίστου τῶν ἀρχαίων τραγωδῶν ἀρχεῖ, ἵνα ὑψώσῃ τὴν καλλιτεχνικὴν ψυχὴν τοῦ Γαλάτου ὑποκριτοῦ εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἔργου καὶ νὰ μᾶς ἀποδώσῃ τὸν Οἰδίποδα Τύραννον, τοιοῦτον ἀκριβῶς, ὅποιον τὸν εἶχε συλλάβῃ ἡ φαντασία τοῦ Σοφοκλέους.

ΤΟ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἦδη ὠρίστη ἡ ἐποχὴ τοῦ Διεθνούς Γυναικείου Συνεδρίου, τοῦ συγκαλουμένου εἰς Παρίσιον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐκθέσεως τοῦ 1900, καὶ διενεμήθησαν τὰ προσκλητήρια ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, ἧτις υἰοθέτησε καὶ τὸ Συνέδριον τοῦτο ὡς τὸ τοῦ 1889. Ἡ διευθύντρια τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν προσεκληθῆ σήμερον ὡς καὶ πρὸ δεκαετίας, ἵνα ἀντιπροσωπεύσῃ τὰς Ἑλληνίδας καὶ ἐκθέσῃ τὰ κατὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι γυναικείαν κίνησιν εἰς αὐτό.

Ἄλλὰ πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὰ καθέκαστα τοῦ προγράμματος τοῦ γυναικείου τούτου Συνεδρίου, ἃς ρίψωμεν ἐν βλέμμα κάπως ἀναλυτικώτερον εἰς τὸ προηγηθὲν αὐτοῦ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἐν Λονδίῳ, περὶ τοῦ ὁποίου μόνον εἰς γενικὰς γραμμὰς εἶχε γείνει λόγος.

Μετὰ τὴν ἐναρξιν, ἧτις ἐγένετο τὴν πρῶτην τῆς 26ης Ἰουνίου, τὸν λόγον ἔλαβον ἡ ἀντιπρόεδρος τοῦ Διεθνούς Συμβουλίου τῶν Γυναικῶν κ. May Wrigt Sewal, ἡ ὁποία ἐξέθετο τὰ κατὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ Διεθνούς τούτου Συμβουλίου κατὰ τὸ Συνέδριον τοῦ Σικάγου. Μετ' αὐτὴν ἡ βαρονίσσῃ Γρίσεμπεργ ἐξέθετο τὴν θέσιν, εἰς ἣν εὐρίσκεται τὸ γυναικεῖον ζήτημα ἐν Φιλανδίᾳ. Μετ' αὐτὴν ἡ δις Σαρλ-Μονὸδ ὠμίλησε, περὶ τὴν λόγον τῆς μετὰ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ὅλαι αἱ δυσχερεῖαι, εἰς ἃς προσκρούει τὸ γυναικεῖον ζήτημα θὰ ἐξομκλυθῶν, ὅταν ἐφαρμοσθῇ παρὰ τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων τὸ ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου: Ὁ σὺ μίσεις, ἐτέρω μὴ ποιήσης.

Ἡ κ. Bogelot ἀντιπρόσωπος τῶν Γαλλίδων Γυναικῶν ὀμιλεῖ περὶ τῆς καταπληξέως, ἣν τῆς εἶχε προξενήσει τὸ Γυναικεῖον Συνέδριον τοῦ Σικάγου καὶ περὶ τῶν εὐεργετικῶν ἀποτελεσμάτων αὐτοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον. Ἡ κ. Feresse Deraieme ὀμιλεῖ ἐν ὀνόματι τοῦ πρώτου γυναικείου ἐν Γαλλίᾳ σωματείου, τοῦ ἀγωνιζομένου ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός, τὸ ὅποιον εἶχεν ἰδρυθῆ παρὰ τῆς αἰοιδίμου ἀδελφῆς τῆς κ. Μαρίας Δερσίμ.

Τελευταίᾳ λαμβάνει τὸν λόγον ἡ κ. Deflou, ἡ ὁποία λέγει ὡς συμπέρασμα τῆς ὀμιλίας τῆς, ὅτι ἡ τύχη τῶν γυναικῶν εὐρίσκεται εἰς τὰς ἰδίας των χεῖρας, καὶ ὅτι λείπει μόνον ἀπὸ αὐτᾶς ἡ συνειδήσις τῆς δυνάμεώς των, καὶ ὅτι εὐθὺς ὡς ἐννοήσουν τοῦτο καλῶς, ὁ κόσμος ἔσται ἰδικός των.

Τὴν ἐσπέραν ἡ δούκισσα τῆς Σουηδλάντ καὶ ἡ κόμισσα d'Aberdeen ἐδέχθησαν τὰς κυρίας τοῦ Συνεδρίου εἰς τὸ θαυμασίον μέγαρον τοῦ Stafford House.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ Συνέδριον διηρέθη εἰς πέντε τμήματα, τὰ ὅποια ἐσυνεδρίαζον τακτικῶς πρῶταν καὶ ἐσπέραν. Τὰ τμήματα ταῦτα ἦσαν: τὸ ἐκπαιδευτικόν, τὸ ἐπαγγελματικόν, τὸ βιομηχανικόν, τὸ νομοθετικόν, τὸ πολιτικόν καὶ τὸ κοινωνικόν.

Ἐξ ὅλων τῶν τμημάτων τούτων τὸ πολιτικὸν εἰλκυσε μεγαλύτερον ἀκροατήριον, ὑπῆρξαν δὲ ἀρκετὰ θελλῶδεις αἱ ἐν αὐτῷ συζητήσεις, ἀκριβῶς διότι κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ἡ Βουλὴ τῶν λόρδων ἀπέρριψε τὸ παρὰ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων ψηφισθὲν νομοσχῆδιον περὶ ἐκλογῆς τῶν γυναικῶν, ὡς δημοτικῶν συμβούλων. Ἡ μὲν Σωσάν Ἄντονου, ἡ παλαιμαχος αὐτῆ Ἀμερικανὴς ἀγωνίστρια τῶν γυναικείων δικαιω-

μάτων, εἶπεν ὅτι οἱ πληρωόμενοι φόροι δίδουν εἰς πάντα πληρόντονα δικαίωμα ψήφου. Οἱ πατέρες μας, προσθέτει, οἱ ἐπαναστατήσαντες διὰ τὸν θράμβον τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἐλησμονήσαν τὰς γυναίκας. Παρεχώρησαν ἐν τούτοις ἀλληλοδιαδόχως εἰς αὐτὰς πληθὺν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων, σχετιζομένων πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόδον τῆς βιομηχανίας. Ταῖς παρεχώρησαν σχεδὸν ὅλα, πλην τοῦ δικαιώματος νὰ διοικῶνται παρ' ἑαυτῶν. Ἄλλ' αὐταὶ ὀφείλουσαν νὰ διεκδικήσουν μέχρις ὑστάτων τὴν ψήφον των, ὅχι ὡς προνόμιον, ἀλλ' ὡς δικαίωμα. Εἰς τέσσαρας πολιτείας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν παρεχώρηθη ἤδη τὸ δικαίωμα τοῦτο, καὶ ἀποτέλεσμα τούτου ὑπῆρξεν ἡ βελτίωσις τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν.

Ἡ Μ^ς Moore ἀπαντᾷ εἰς τὴν ρήτορα, ἀναπτύσσουσα ὅλως ἀντιθέτους γνώμας καὶ ἀποφαινομένη ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀνικανότης τῶν γυναικῶν εἶναι ἔργον τῆς φύσεως καὶ ὄχι τοῦ ἀνδρός. Τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, λέγει, ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, τὴν ἀπαιτεῖ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐργασίαν. Ἐὰν ἡ γυνὴ ἀσχοληθῇ εἰς ὅλα αὐτὰ, θὰ παραμελήσῃ κατ' ἀνάγκην ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποιον ἡ φύσις τὴν προώρισε κατ' ἐξοχίαν. Οἱ λόγοι τῆς κ. Moore ἠκούσθησαν μετὰ καταφανῆ δειγμάτα διαμαρτυρίας, ἐπολεμήθησαν δὲ παρὰ πολλῶν ρητόρων καὶ κατ' ἐξοχίαν παρὰ τῆς κ. Wolstenholme Elmy.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

Τὸ εἰς τὸ μέσον σχεδὸν τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τῆς λίμνης τῆς Ζυρίχης εὐρισκόμενον χωρίον Wädensneil ἡμπορεῖ μᾶλλον νὰ ὀνομασθῇ κωμόπολις ἢ χωρίον. Δρόμοι ἀρκετὰ πλατεῖς καὶ κανονικοὶ, αἱ περισσότεραι τῶν οἰκιῶν διώροφοι, κῆποι καλλιεργημένοι, ξενοδοχεῖα, κφενεῖα, μικροεμπορικὰ καταστήματα, τὰ ὅποια ἀπαντᾷ τις εἰς τὰς πόλεις.

Ἡ φυσικὴ αὐτοῦ ὠραιότης ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν τεχνητὴν δικαίως ὀνόμασαν τὰς κλιτύας τῶν λόφων του θαυμασίας. Ἐκεῖ τὸ πράσινον δεικνύει ὅλον τὸν πλοῦτόν του εἰς ἀποχρώσεις καὶ τόνους· ἀπὸ τῆς βάσεώς των μέχρι τῆς κορυφῆς στολίζει αὐτὰς, ἐκπροσωποῦν τὴν Χλωρίδα εἰς ὅλην αὐτῆ, τὴν λαμπρότητα. Τὰ πολυπληθῆ του ὀπωροφόρα δένδρα, τὰ πληροῦντα κατὰ τὸ φθινόπωρον τὴν ἀτμόσφαιραν εὐωδίας, τὰ ὑπερμεγέθη του ἄκαρπα, ἅμα ἐξέληθη τις τῶν συνοικιῶν τοῦ χωρίου, τὰ σκιαζόντα τὸν περιπατοῦντα εἰς τρόπον ὅστε νὰ μὴ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ προσυλκχθῇ ἀπὸ τὸν ἥλιον, τοῦ ὁποίου δραπέτι' ες μόνον ἀκτίνες κατορθώνουν διὰ μέσου τῶν πυκνῶν των κλάδων νὰ διέλθουν, τὰ πολλὰ καὶ ὠρατὰ του ἄνθη, καὶ τὸ ὅλον ἐν γένει γοητευτικόν· ἀλλ' ὅτι εἶνε ἄξιον λόγου καὶ προσοχῆς εἰς τὸ Wädensneil εἶνε ἡ γεωργικὴ του σχολή.

Τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς προσήγγισε τὸ ἀτμόπλοιον εἰς τὴν ἀποβάθραν. Ἀφοῦ ἀνεπαύθημεν ὀλίγον, ἐκινήσαμεν διὰ τὴν σχολήν, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ὁποίας ἤρχομεθα.

Ὁ ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας κεντρικὸς δρόμος φέρει εἰς τὸν λόφον, ὅπου εἶνε ἐκτισμένη αὐτῆ. Ὡς ὀδηγός μας ἐχρησίμευσε μικρὰ δεκαετῆς κόρη, ἧτις ἐπήγαγεν εἰς παρακειμένην ἐκκλησίαν διὰ τὸ Κυριακὸν τῆς μαθημα, ἀρχίζον εἰς τὴν 1 1/2, ὡς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας τῆς πόλεως ἀκριβῶς. Εἰς τὸ

τέλος τοῦ κεντρικοῦ δρόμου στρέφον τις πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἐξακολουθῶν ν' ἀνέρχεται τὸν λόφον, διὰ τακτικὸν βήματος εἰς διάστημα ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας φθάνει εἰς ὕψωμα, ὅπου καὶ οἱ πρῶτοι τῆς σχολῆς κῆποι εὐρίσκονται, καὶ ὅπου ἐκτυλίσσεται πρὸ αὐτοῦ ἀληθὲς πανόραμα. Τὰ εἰς τὰς δύο ὁχθὰς τῆς λίμνης χωρὶς μετὰ τὰς διαφόρων χρωμάτων οἰκίας των, τὰ κωδωνοστάσια τῶν ἐκκλησιῶν ἐξέχοντα ὅλων τῶν κτιρίων, φέρον εἰς αὐτὸν καὶ τὸ ὠρολόγιόν του, πράσινοι λόφοι, δένδρα πολλὰ, τὰ κατωφερῆ τῶν λόφων μέρη κλυπτόμενα ἀπὸ ἀμπέλους, ἡ παρὰ τὸ Wädensneil μικρὰ χερσονήσος Au, καὶ ἡ ὀλίγον μακρότερα ἀπομεινωμένη καὶ ἤρεμος νήσος Ufenau, ὅπου ὁ Ulrich Hutten ἤλθε νὰ τελειώτῃ τὰς ἡμέρας τοῦ περιπετειώδους βίου του, καὶ τὴν ὁποίαν τὸσον περιπαθῶς ψάλλει, ὡς καὶ τὰς τελευταίας τοῦ σοφοῦ ἡμέρας, ὁ Ἑλβετός ποιητὴς Conrad Ferdinand Meyer. Εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου ἡ μικρὰ πόλις Rappersnyl, καὶ ἡ λίμνη κάτω εἰς τὸ βάθος γαλανή, ρυτιδουμένη, τῆς ὁποίας τὸ κύμα φιλεῖ τὴν ἀμπελον, τὴν φθάνουσαν εἰς τὴν παραλίαν, ἕως τὴν τελευταίαν τῆς γῆς σπιθαμῆν· στεφανωμένον δὲ τὸ δυτικὸν καὶ νότιον μέρος ἀπὸ βουνὰ μετὰ χιονοσκεπεῖς κορυφάς, ἐνῶ πρὸς ἀνατολὰς τὰ πυκνὰ τοῦ δάσους Zürichberg δένδρα καὶ τὸν πρὸς βορρᾶν ὀνομαστὸν λόφον Waid περιβάλλει τὸ ἀτελείωτον τοῦ οὐρανοῦ γλαυκόν.

Ἡ σχολὴ μετὰ πολλὰ διχμερίσματα, μετὰ ἄνθηρα, ὀμοιάζει μᾶλλον ἀρχαίον μέγαρον. Εἰς αὐτὴν εἰσέρχονται μαθηταὶ προοριζόμενοι διὰ τὴν γεωπονίαν. Εἰς τὴν προκταρκτικὴν αὐτὴν σχολὴν διδάσκονται τὴν καλλιέργειαν ὀπωροφόρων δένδρων, τῆς ἀμπέλου, καὶ ἀνθέων· ἀνωτέρα ταύτης εἶνε ἡ τοῦ Srickhort, ὅπου διδάσκονται καὶ σιτηρά. Εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς σχολῆς εἶνε ἀναθετεμένη ἡ φροντίς τοῦ νὰ συνοδεύωσι τοὺς ἐπισκέπτας καὶ δεικνύουν τὰ ἔργα τῶν χειρῶν των. Ποτὲ ἔσως μαθητῆς διδασκόμενος καλλιτεχνικὴν δὲν ἐπαρουσίασε μετὰ τὴν χαρὰν τοῦ ἔργου του, ὅσον αὐτοὶ οἱ μετὰ τοὺς εὐστατεῖς ὄμους καὶ τὰ ροδοκόκκινα πρόσωπα μαθητῆ παρυσιάζουσι τὰ εἰς τὰ θερμοκήπια των ἄνθη, τὰ δένδρα, τ' ἀπίδια, τὰ μῆλά των. Οἱ κῆποι πολὺ ἐπιμελημένοι μετὰ τρίγωνα, ἐξάγωνα, ἢ σχῆμα ἀσπίδος ἔχοντα, ὡς σῆμα τῆς πόλεως Ζυρίχης, πλήρη ποικίλων ἀνθέων, μετὰ συνδυασμὸν χρωμάτων θαυμασίον· μέγα δῶμα ἔχον θέαν ἐπὶ τῆς λίμνης, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν βόρειον καὶ νότιον πλευρὰν ὑπάρχουν φιλόρα καὶ κουροζυλιαὶ σχηματίζουσαι σκιαδά ὑπὲρ αὐτό, τῆς ὁποίας ὁ ψίθυρος τῶν φύλλων ἀναμιγνύμενος εἰς τὴν πνοὴν τοῦ Ζεφύρου καὶ τὰ κελαδῆματα τῶν εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὰ γείσα τῶν παραθύρων ἐμφωλευσόντων πτηνῶν ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς μουσικὰς συναυλίας, τὰς ὁποίας μόνον ἡ μεγάλη μῆτηρ φύσις ἐγγνώρισε νὰ τονίζῃ.

Τὰς καλλιτέρας ἀποκομίζουσαι ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ τέμενος τοῦτο ὅπου ἡ Θυαλίς, ἡ Φιλοστέφανος καὶ ἡ Ἀνθὼ μετὰ τὸς εὐλαβείας λατρεύονται, καὶ ὅπου ἡ σκαπάνη καὶ τὸ πτύον φέρονται ὑπὸ τῶν λάτρων των, μετ' ἔσης ὑπερηφανείας ἡ σμίλη καὶ ὁ χρωστήρ ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου, ἀπηρχόμεθα, ὅτε αἱ τελευταῖαι τοῦ ἡλίου ἀκτίνες κατῆρχοντο ὀπισθεν τοῦ ὀροπεδίου Uto, κάμνουσαι τὰς κορυφὰς τῶν ἀπέναντι χιονοσκεπῶν νὰ ροδίζουσι, ἐνῶ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἤρχιζε νὰ φαίνεται ἡ σελήνη ἀνερχομένη εἰς τὸ ἄπειρον ὡς χρυσοῦ νῆσος, καὶ ὁ

οὐρανός ν' ἀνάπη τ' ἀναρίθμητα φῶτά του κατοπτρίζομενος εἰς τὰ διαυγῆ τῆς λίμνης νερά. Τὸ δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπερχόμενον σκότος νὰ προσδίδῃ ὄψιν μυχικὴν εἰς τὸ σύνολον, καὶ νὰ γράφεται εἰκὼν ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἀπαντᾷ τις εἰς τ' Ἀραβικὰ διηγήματα.

Ζωρὴν Μαρία Πενέλλη

Ἡ ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΑ ΠΡΟΣΕΝΟΣ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΔΙΚΗΝΟΙΑΣ

Ἐντυφεύθη τριακοντοῦτης ὥραιαν καὶ θελκτικὴν κόρη, μὲ χαρακτῆρα καλὸν μὲ καρδίαν ὄλην καλοσύνην καὶ ὄλην αἰσθημα, τέλος ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἠμποροῦν νὰ καταστήσουν εὐτυχῆ πάντα ἀνθρώπον. Ὀλίγας μετὰ τὸν γάμον μας ἡμέρας ἀντελήφθη, ὅτι ἡ σύζυγός μου, ἀνατραφεῖσα ἀπὸ μητέρα κρεολὴν, γυναῖκα χαρακτῆρος ἀθηνῶς, ἥτις ἐλάτρευε τὸ τέκνον τῆς, δὲν εἶχε συνειθίσει νὰ ὑποτάσσεται οὔτε εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς, οὔτε εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν περιστάσεων καὶ δὲν ὑπέκυπτεν ἢ εἰς τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰς φαντασιώδεις ἀντιλήψεις τῆς τελευταίας πάντοτε στιγμῆς. Δὲν εἰξευρέ ποτε τὴν ὥραν καὶ τὸ ὠρολόγιόν τῆς δὲν τὴν ἐδείκνυε ποτὲ σωστῆν, διότι σπανίως ἐκουρδίζετο. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἡ ἀταξία αὐτῆ ἡ ἀζελὴς μὲ διεσκίαζεν. Ἡ ἀκριβεία καὶ ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος δὲν συμβιβάζονται ποτὲ καὶ εἶχα μάλιστα πιστεῦσει ὅτι ἡ σύζυγός μου ἐλησμονεῖ τὰ πάντα διότι ἐμὲ μόνον ἐσκέπτετο καὶ ἀνελογίζετο.

Ἄλλ' ὅταν παρήλθαν αἱ πρῶται ἡμέραι καὶ ἡ πραγματικὴ ἀντικατέστησε τὴν πρώτην τῆς ἐγγάμου ζωῆς ρομαντικὴν περίοδον, ὅταν ὁ οἶκος ἔγεινε *roicoxurelo* καὶ ἐγὼ ἀνέλαβα τὰς τακτικὰς ἐργασίας μου, τότε ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὰς συνεπείας τῆς ἀνακριβείας τῆς συζύγου μου. Αἱ ὑποθέσεις μου μὲ ἠνάγκαζαν νὰ ἐξέρχωμαι εἰς ὠρισμένας ὥρας καὶ ἀπῆθον ἀπόλυτον ἀκριβείαν εἰς τὰς ὥρας τοῦ φαγητοῦ. Τὸ πρόγευμα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔτοιμον εἰς τὰς ἑνδεκά. Τὴν ὥραν αὐτὴν εἰσηρχόμην εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Σπανίως εὗρισκα τὸ τραπέζι στρωμένον. Ὡς πρὸς τὴν γυναῖκά μου, οὐδέποτε τὴν εὗρον εἰς τὴν θέσιν τῆς τῆν ὥραν αὐτῆν. Εἶχε διατάξει τὸ πρόγευμα πολὺ ἀργὰ καὶ ὅλοι ἦσαν ἄνω κάτω. Ἐπερίμενα δέκα λεπτά, ἐν τέταρτον, ἡμίσειαν ὥραν μόνος. Ἐπὶ τέλους ὁ ὑπῆρέτης ἔφερε τὸ φαγητόν, ἀλλ' ἡ κυρία δὲν ἐφαίνετο. Ἡναγκάζομην νὰ τρώω μόνος, δύσθυμος καὶ δυσδιάθετος δι' ὄλην τὴν ἡμέραν. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἔκαμα μερικὰς παρατηρήσεις μὲ πολλὴν εὐγένειαν, ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν ὠργίσθη. Ἡ γυναῖκά μου μὲ ἤκουσε πάντοτε μὲ καλοσύνην καὶ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ διορθωθῇ.

Τὴν ὑπόσχεσίν τῆς ἐτήρει μολὶς ἐπὶ ἡμέρας τινὰς καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανηρχόμεθα εἰς τὸ πρῶτον καθεστῶς, διότι δέκα ἐξ ἑτῶν κακῆ συνήθεια εἶχε ριζωθῆ βαθυτάτα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς. Ἡναγκάστην τέλος νὰ τὸ πάρω ἀπόφασιν καὶ νὰ προγευματίζω μόνος μου εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καὶ δὲν ἐβλεπα τὴν γυναῖκα μου παρὰ τὸ βράδυ μόνον.

Εἶχα γηραιὸν οἰκογενειακὸν ὑπῆρέτην, ὁ ὁποῖος μὲ εἶχε ἀναθρεψῆ καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο τακτικὸς καὶ ἀκριβής, ὅσον καὶ ἡ μητέρα μου. Ἡ ἀνακριβεία τῆς γυναικὸς μου καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἀκαταστασία τοῦ οἴκου καὶ ἡ ἐγκατέλειψίς μου εἰς τὴν τύχην μου τὸν ἐξώργιζαν. Μίαν ἡμέραν ἄδικος τῆς γυναικὸς

μου παρατήρησις διὰ λάθος, προκύψαν ἐκ τῆς ἀκαταστασίας τῆς, προσέκαλεσεν αὐθάδῃ ἀπάντησίν του. Ὁφείλον νὰ τὴν ὑπερακπισθῶ καὶ ἀπέπεμψα τὸν ὑπῆρέτην. Προσέλαβα ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν ἀκατάστατοι ὡς καὶ ἡ κυρία των, διότι οὐδὲν καταστρέφει τὸν τακτικώτερον ὑπῆρέτην, ὅσον ἡ ἀταξία τῶν κυρίων του, οἱ ὁποῖοι δὲν δύνανται καὶ νὰ τοὺς ἐπιπλήξουν, χωρὶς νὰ ἀκούσουν ὅτι τὸ σφάλμα δὲν εἶναι ἰδικόν των, διότι οἱ κύριοι δὲν ἔχουν τάξιν.

Ὁ Θεὸς μὰς ἔστειλε δύο ἀγοράκια καὶ ἓνα κοριτσάκι. Δὲν ὑπῆρχε μητέρα φιλοστοργωτέρα τῆς γυναικὸς μου. Θὰ ἐδίδε, χωρὶς νὰ δευιάσῃ τὴν ζωὴν τῆς διὰ τὰ παιδιὰ τῆς. Τὰ ἔθρεψε μόνη τῆς καὶ ἡ μεγάλη τῆς ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἀνλάβῃ τὴν ἐκπαίδευσίν των τοῦλάχιστον μεχρὶ τῶν δώδεκα ἐτῶν. Ἡναγκάστην ἐν τούτοις νὰ κλείσω ἐνωρίτατα τὰ παιδιὰ μου εἰς οἰκοτροφεῖον, διότι ὁ πρῶτος ὅρος τῆς καλῆς ἀνατροφῆς εἶναι ἡ ἀκριβεία καὶ ἡ τάξις, διότι τὸ πνεῦμα των ὡς καὶ ὁ χαρακτῆρ των καὶ τὰ αἰσθηματὰ των διστρέφονται ἄνευ τάξεως, διότι ἡ ἠθικὴ των ὑγεία ὡς ἡ φυσικὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τάξεως καὶ ἡ μητέρα των δὲν ἦτο ποτὲ ἐγκαίρως ἔτοιμος, οὔτε διὰ νὰ τὰ συνοδεύῃ εἰς τὸν περίπατον, οὔτε διὰ νὰ τοὺς δώσῃ τὸν λουτρόν των, οὔτε διὰ νὰ τὰ ἐνδύσῃ, οὔτε διὰ τὸ φαγητόν, οὔτε διὰ τὸ μάθημά των.

Ἡ χάρις καὶ ἡ καλοσύνη τῆς γυναικὸς μου καὶ ἡ καλὴ κοινωνικὴ θέσις μας μὰς εἶχαν ἐξασφαλίσῃ πολλοὺς φίλους καὶ πολλὰς προσκλήσεις διὰ γεύματα. Πάντοτε τὴν παρεκάλουν νὰ ἐνθυμῆται τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὠφείλαμεν νὰ παρευρεθῶμεν εἰς γεῦμα τι. Καὶ πάντοτε ἦτο ἐτόιμη ἐν τέταρτον, εἴτε καὶ ἡμίσειαν ὥραν βραδυτέρον, καὶ ἐγὼ ἠθιγόμην τὴν χολὴν μου νὰ μὲ δηλητηριάζῃ, ἀναμένων μὲ τὰ χειρόκτια καὶ μὲ τὸν πῖλον μου ἐπὶ κεφαλῆς. Καὶ ὅταν ἐφθάναμεν τέλος πάντων εἰς τὸ γεῦμα αὐτό, ἔπρεπε νὰ ἐπινοουμέν χίλια ψεύματα, εἰς τὰ ὁποῖα κανεὶς δὲν ἐπίστευε καὶ νὰ ἔχωμεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὴν δυσθυμίαν τῆς οἰκοδεσποίνης, τῆς ὁποίας τὰ φαγητὰ κατετρέφοντο περιμένοντα. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀναντιρρήτως μικρὰ πράγματα, ἀλλὰ ἡ εὐτυχία ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ μικρὰ αὐτὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι συχνὰ γόνιμα εἰς βραδείας συνεπείας. Ἐχάνα τὴν ὑπομονὴν συχνὰ καὶ ἐξήρχοντο τότε ἀπὸ τὰ χεῖλη μου βραεῖαι λέξεις, αἱ ὁποῖαι προσέκαλον προσβλητικὰς παρὰ τῆς γυναικὸς μου ἀπαντήσεις, δάκρυα, ἡμέρας ὅλας πείσματος καὶ καταστροφῆν τέλος τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης.

Ἰδοὺ διατί ἡ ἀνακριβεία, ἂν καὶ δὲν εἶναι θανάσιμον ἐλάττωμα, ἂν καὶ δὲν προδίδει ψυχὴν διεφθαρμένην καὶ δὲν εἶναι ἀτόρροια ταπεινῶν αἰσθημάτων, ἂν καὶ εἶναι τέλος ἀσήμαντον κακόν, καταστρέφει τὴν εὐτυχίαν τοῦ οἴκου καὶ καταστρέφει τὴν ἀγωγὴν τῶν παιδιῶν.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ernest Legouvé) Ἐρανίστρια.

ἈΛΛΟΤΕ

(ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ)

Τακτοποιῶν τοὺς διαφόρους ἀπελπιστικὸς ἤχους τοῦ κόσμου τούτου ἔκαμα τὸν ἰσολογισμόν των: Τὰ «ρεῦ» τὰ «καί» τὰ «ἄχ» τὰ «ῶ» τὰ «ἔρε», τὰ ὁποῖα ἀπελπίζουν, τὰ φιλήματα τὰ ὁποῖα ρίπτονται εἰς ἀπαθῆ ἀργίλλον, τὰ θρηνώδη ὑγλαίει, τὸν πόνον τοῦ κλιόντος.

Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ ἐξηγεῖραν ἀνὰ τὸν ἀέρα ὀλιγώτερα πικρὰ στοιχεῖα ἀπελπισίας, παρ' ὅσα ἡ φράσις: «*ἠγάπα ἀλλοτε*». Καὶ ποῖος δύναται νὰ εἴπῃ «*ἠγάπησα ἀλλοτε*»; Ὅχι οἱ ἄγγελοι τῶν ὁποίων τὰ γαλακτὰ ἴματια ἀγκυλοῦν καὶ προτρέχουν τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀγάπης ἐν τῇ αἰωνιότητι καὶ διὰ τῆς Ἀγάπης ἀντιλαμβάνονται τὸν Θεόν—ὄχι τὸν θεόν, τὸν ὀνομαζόμενον Ἐρωτα—τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶναι τὸ ἀκτινωτόν του, τοῦ ὁποίου τὸ ἀπλετον φῶς δὲν σκοτιζέται ποτε. Ὁ μέγας θεός, ὁ ἀκίνητος ἐν τῇ αἰωνιότητι του, δὲν λέγει ποτέ: «*ἠγάπησα ἀλλοτε*».

Ἄ! ποτὲ τὸ «*ἠγάπησα ἀλλοτε*» δὲν ἠκούσθη ἀπὸ σέ, ὦ Χριστέ θύμα, παρεγνωρισμένε φίλε.

Ὁ σταυρός σου καὶ ἡ κατάρα ἠμποροῦν νὰ ψεύδωνται. Ἄλλ' ἀφοῦ ἠγάπησες, θὰ ἀγαπᾷς μεχρὶ τέλους... Ὁ λόγος οὗτος ἐλέχθη ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον, τὸν πολὺ ἀσθενῆ, ὅπως ὑψώθῃ ὑπὲρ τὴν σφαιραν ἐνὸς ἀστέρος, ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον ὅστις προδίδει τὴν αἰώνιαν λέξιν τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης—διὰ τοῦ ἄλλοτε ἢ τοῦ «*ποτὲ πλέον*».

Πῶς δύνασθε νὰ εἴπητε: «*ἠγαπῶμεν ἀλλοτε*» ὦ βλάσφημοι! Ἡ γῆ σας δὲν εἶναι ἀρκετὰ ψυχρὰ εἰς σᾶς, οἱ ὁποῖοι κλαίετε—χωρὶς αὐτὸν τὸν πάγον; Θέλετε λοιπόν, φίλοι μου, νὰ βλάπτετε ἀλλήλους; Καὶ δύνασθε νὰ εἴπητε δι' ἐκείνους, ὧν ἡ ἀγάπη σᾶς εἶναι γνωστὴ, τῶν ὁποίων αἱ προσευχαὶ συναντῶνται μὲ τὰς ἰδικὰς σας, τῶν ὁποίων τὰ δάκρυα ἔρρευσαν διὰ σᾶς, τῶν ὁποίων τὸ μεῖδιμα σᾶς κατηύγασεν ἐπὶ τόσον «*Τοὺς ἠγαπῶμεν ἀλλοτε*»;

Ἄ! ὄχι, ποτέ, οὐδέποτε, μὴ εἴπητε «*ἠγαπήσαμεν ἀλλοτε*» καὶ ὅταν ἀκόμη ἐξοφλήσετε μὲ τὴν ζωὴν καὶ παρεσκευάσθητε διὰ τὸν θάνατον, μὴ εἴπητε τὴν σκληρὰν λέξιν καὶ δι' ἐκείνους ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται εἰς τὸν οὐρανόν

Μὴ λέγετε ποτὲ ὅτι ἠγαπήσατε ἄλλοτε: Ὁ Θεὸς εἶναι πολὺ πλησίον καὶ ὁ τάφος ἐπίσης καὶ ὅλαι αἱ στιγμαὶ μας ἀλλοῦσι πολὺ ταχέως εἰς τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ὥστε νὰ σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ προφέρετε τὴν λέξιν ταύτην».

Ὅ, τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ, δὲν ὑπάρχει καμία μεταβολὴ δυναμένη νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀλλοτε.

Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ λέξις «*ἀλλοτε*» εἶναι παραδεδεγμένη παρὰ τῶν ἀνθρώπων. Βασιλεῖς λέγουν, κινουῦντες τὴν ἄνευ στέμματος κεφαλὴν των: «*Ἀλλοτε ἐβασιλεύαμεν*». Διδάσκαλοι καὶ κήρυκες λέγουν: «*Ἀλλοτε ἐδιδάξαμεν*». Χωλοὶ ἠδυνήθησαν ἀλλοτε νὰ χορεύουν εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ἄλλ' ἡ ἀγάπη σημαίνει μόνον μίαν ὥραν, τὴν ὥραν τῆς ἀγάπης, καὶ ὅσοι ὀνειρεύονται ὅτι ἠγάπησαν ἄλλοτε, δὲν ἔχουν ἀγαπήσει ποτέ.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν) Κατὰ τὸν E. Barret Browniug.

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Τὸ φρούριον δ' Ἀπρεμόντ κεῖται ἐπὶ βράχων ἐν τῷ μέσῳ δάσους καὶ ἐλκύει τὴν περιέργειαν τοῦ ὀδοιπόρου ἕνεκεν ἐπεισοδίου τινός, τὸ ὁποῖον ἂν καὶ συνέβῃ πρὸ ἑκατονταετηρίδων ἀπασχολεῖ εἰσέτι πολὺ τοὺς χωρικοὺς.

Ὁ εὐγενὴς Οὐγὸς δ' Ἀπρεμόντ, ἀναχωρῶν διὰ τὴν Παλαιστίνην, ἐγκατέλειπε τὴν σύζυγόν του Λευκὴν μόνην. Ἡ εὐγενὴς καὶ πιστὴ γυνὴ ὠρίσθη νὰ μὴ κατέλθῃ ἐκ τοῦ πύργου τοῦ φρουρίου, μέχρις οὔ ὁ γενναῖος αὐτῆς σύζυγος ἐπνέλθῃ σῶς καὶ ὑγιής. Αἱ κλίμακες λοιπὸν ἀνηγέρθησαν καὶ οἱ ὀπλοφόροι ἐφρούρουν τακτικῶς τὰς ἐπάλξεις, ὡς ἂν περιέμενον εἰσβολὴν Τουρκομάνων. Διότι ἡ Λευκὴ ἐγνώριζεν ὅτι εἰς τὰ περίεξ κατόκει ἀποστάτης τις εὐγενής, Πέτρος Μαλεμπούκης, ὅστις ἠγάπα παραφόρως τὴν Λευκὴν, τὴν ὁποίαν ἔβλεπεν εἰς τὰς ἐπιθεωρήσεις τῶν στρατευμάτων καὶ τὰς τελετάς. Ὁ Μαλεμπούκης ἀνέμενε τὴν κατάλληλον στιγμὴν, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν μυστηρίων αὐτοῦ σχεδίων. Μόλις ἔμαθε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος, ἀπέστειλεν ἀγγελιαφόρον μὲ ἐπιστολὴν πλήρη φλογερῶν φράσεων. Ἄλλ' ὁ ἀγγελιαφόρος ἀπεπέμφθη ἐπονειδίστως, ἀφοῦ πρότερον ἀρκούντως ἐμαστιγώθη. Μανιώδης ὁ Πέτρος ὠρίσθη, βλασφημῶν, ὅτι θὰ ἐκδικηθῇ, παρασκευασθεὶς συγχρόνως νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τοῦ φρουρίου. Ἄλλ' οἱ φίλοι αὐτοῦ τῷ παρέστησαν ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ κυριεύτῃ, διότι καὶ ἡ θέσις εἶνε ὀχυρὰ καὶ γενναίως ὑποστηρίζεται. Ὁ Μαλεμπούκης λοιπὸν ἐσκέπτετο διὰ τίνος ἀπιστίας καὶ ἐπιβολῆς νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἀσέλγηνόν τινα νύκτα παραλαβὼν μόνον ἓνα ὄμιόν του κατὰ τὴν κακίαν ἀκόλουθον καὶ φορτωθέντες μὲ ἀγκιστρα, σχοινία καὶ κλίμακας, ἐφθασαν ἀπαρτήρητοι μεχρὶ τῆς τάφρου τοῦ φρουρίου. Ἡ εὐσεβής, ἀγρυπνος καὶ θαρραλέα πυργοδοεποινα, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ προσφιλοῦς αὐτῆς συζύγου, συνειθίσε νὰ προσεύχεται μεχρὶ τοῦ μεσονυκτίου, παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν νὰ προστατεύῃ αὐτὴν κατὰ παντὸς κινδύνου. Ὅτε ἐσήμανε μελαγχολικῶς τὸ μεσονύκτιον ἀπέπεμψε τὰς γυναῖκας αὐτῆς καὶ περιῆλθε τὸ φρούριον χάριν ἀσφαλείας. Αἴφνης ἐνόμισεν ὅτι ἀκούει θόρυβόν τινα ἐξωθεν τοῦ περιτειχίσματος. Ἄνευ δειλίας, ἐξάγει μετὰ προφυλάξεως τὴν κεφαλὴν ἐκ τίνος παραθύρου καὶ βλέπει τὸν Μαλεμπούκην ἀναβαίνοντα διὰ κλίμακος, ἣν ἐκράτει κάτωθεν ὁ ἀτιμώτερος αὐτοῦ ἀκόλουθος. Ἡ Λευκὴ ἀφήσασα τὴν λυχνίαν αὐτῆς ἀνημμένην ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ ὀπλοστάσιον τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἔλαβε κοπτερόν πέλεκυν καὶ ἐπανεληθούσα ἐλαφρῶ βήματι ἐκρύφθη ὀπισθεν τοῦ παραθύρου σιωπηλὴ καὶ μολὶς ἀναπνεύουσα.

Ἄνελλθὼν ὁ Μαλεμπούκης, ἔρριψε τὴν χεῖρα εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ παραθύρου ὅπως ἀνέλθῃ τότε ἡ γενναία Λευκὴ, κτυπήσασα ἐπιτυχῶς διὰ τοῦ πελέκεως, τῷ ἀπέκοψε τὴν πυγμὴν, καὶ καταρकुλισθεὶς ἔπεσεν ἐξ ὄλου τοῦ ὕψους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀκολουθου του, καὶ οὕτως ἀμφότεροι κατασυνετριβήσαν. Οὕτω Θεοῦ εὐδοκούντος ἡ δέσποινα δ' Ἀπρεμόντ διεφύλαξε τὴν τιμὴν τῆς, καὶ ὑπέδεχθη μετὰ χαρᾶς τὸν ἐν θριάμβῳ ἐπανεληθόντα σύζυγον αὐτῆς.

Αὕτη εἶναι ἡ διήγησις ἣτις ὡς παράδοσις διεσώθη μεχρὶ τοῦδε. Ἡ παράδοσις λέγει πρὸς τούτοις ὅτι ἡ σκιὰ τῆς Λευκῆς, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου αὐτῆς, περιπατεῖ λευκοφόρος μὲ πέλεκυν εἰς τὴν χεῖρα ἐν τῷ πύργῳ, ἐν ᾧ κατόκει ὅπως προφυλάττῃ αὐτὸν καὶ μετὰ θάνατον. Λέγουσι πρὸς τούτοις ὅτι ἐνίοτε περὶ τὸ μεσονύκτιον, τὴν ὥραν δηλαδὴ καθ' ἣν ἀπέκοψε τὴν πυγμὴν τοῦ Μαλεμπούκου, παίξει κιθάραν ἄδουσα μελωδικώτατα.

Βραδύτερον εἰς δ' Ἀπρεμόντ ἀνεκάλυψε τὴν αἰτίαν τῆς παραδόσεως, καθ' ἣν ἡ Δευκὴ ἐφάνετο ὅλας τὰς νύκτας ἐπὶ τοῦ πύργου ψάλλουσα. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου ὑπῆρχον ὀπαίτινες, ἐν αἷς οἱ παλαιοὶ ἄρχοντες εἶχον ἀναρτήσει αἰολικὰς χορδὰς, ἃς ὁ ἄνεμος ἐπαλλεν ἀρμονικῶς σχηματίζων τὴν αἰολικὴν λεγομένην κινύραν. Οὗτοι ἦσαν οἱ μελωδικοὶ ἦχοι οἱ ἀκουόμενοι ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός. Μάτην ὁ νέος δ' Ἀπρεμόντ ἀνέπτυξε τὴν αἰτίαν τοῦ φαινομένου, τούτου εἰς τοὺς ἀνθρώπους του· τοῖς ἐφάνετο ἀπλούστερον νὰ ἐρχεται ἡ σικὰ τῆς ἀρχαίας πυργοδεσποίνης εἰς τὸν πύργον της παρ' ὅτι ὁ ἄνεμος ἐγνώριζε μουσικῆν.

Δέσποινα Ἀγγελέτου

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἡ ἐπέρα διηλθεν ἄνευ ἐπεισοδίου, διότι ἡ κ. Μεριδώφ εἰςευρε νὰ συγκρατῆται ὅταν ἤθελε. Ἡ στιγμή τῆς ἐφάνη ἐντελῶς ἀκατάλληλος διὰ σκηναὺς ζηλοτυπίας, τώρα δὲ τὴν εἶχεν ἀνάγκη νὰ παρατείνῃ τὰς καλὰς διαθέσεις τοῦ συζύγου της. Εἰς τὰς τοιαύτας καλὰς του στιγμὰς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ ἀτάραχος καὶ νὰ φανῆ ἐπιεικὴς, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀδιάφορος καὶ εἰς τὰ πλέον παράλογα πράγματα.

Ἄλλως τε ἡ κ. Μεριδώφ δὲν εἶχεν ὑποθέσει ὅτι τὰ πράγματα αὐτὴν τὴν φορὰν ἦσαν σπουδαιότερα ἀπὸ ἄλλοτε, ὅτι ἡ παρεκτροπὴ τοῦ ἀνδρός της ἦτο τι περισσότερο τῶν συνήθων ἰδιοτροπιῶν, ἃς κατὰ καιροὺς εἶχε διὰ γυναικῆς ἐλαφράς, ὡς ὅλοι οἱ ἄνδρες ἄλλως τε. Ἐπροσποιεῖτο πάντοτε τὴν ἀμείλικτον καὶ τὴν ἀγρίαν εἰς τοιαύτας περιστάσεις καὶ ὁ σιὸρ Γεωργάκης πλέον ἢ ἅπαρ εἶχεν αἰσθανθῆναι πόσον ἡ ἰδικὴ του ὀργὴ ἔμενεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν τῆς γυναικὸς του καὶ πόσον ἡ κυριαρχία, ἣν ἐνόμιζεν ἀποκλειστικὸν του προνόμιον, ἀπετέλει τὸν κύριον χαρκτηρισμὸν τῆς συνήθως τὸσον μειλιχίου καὶ τὸσον τρυφερᾶς συντροφίου του, προκειμένου περὶ ὑπερασπίσεως τῶν δικαιωμάτων της εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς καρδιάς.

Ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ νοῦς τῆς κ. Μεριδώφ συνέλαβε καὶ κατέτρωσε τὰ πλέον παράδοξα καὶ ἀπίστευτα σχέδια. Ἀναμφιβόλως ὁ ἄνδρας της εἶχεν ὄλην τὴν διάθεσιν νὰ συνάψῃ τρυφερὰς σχέσεις μετὰ τὴν νέαν χήραν. Δὲν θὰ ἦτο ἄρα δυνατὸν νὰ μεταχειρισθῆ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ὅπως προπαρσκευάσῃ τὸν δρόμον διὰ τὴν ἀναγγελίαν τῶν γάμων τοῦ υἱοῦ της; Ἡ νύμφη της ἦτο οἰκότροφος τῆς Mme Marie, ἣτις καὶ ἐθαύμαζε τὴν καλλιτέχνιδά καὶ ἐπεδοκίμαζε τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα τοῦ νέου. Ἐὰν ἐκείνη ἀνελάμβανε νὰ γνωρίσῃ τὴν ζωγράφον μετὰ τοῦ πενθεροῦ της, νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τοῦ αἰσθηματός τῶν δύο νέων, νὰ διαθέσῃ τὸν πατέρα εἰς τὴν μεγάλην ἀπόφασιν τοῦ υἱοῦ, βεβαίως τὰ πράγματα θὰ ἠπλοποιοῦντο καὶ ἡ ἐπιχειρημένη καταγίγῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀγαπημένου της παιδιοῦ θὰ ἀπεσοβεῖτο. Ὅλην τὴν νύκτα περιστρέφε τὸ σχέδιον αὐτὸ εἰς τὸν νοῦν της καὶ τὸσον ἀπεροφημένη ἦτο ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος ἠπέλει τὴν οικογενειακὴν τῶν εἰρήνην, τὸσον τὴν ἐτρόμαζαν αἱ σκηναὶ καὶ ἡ καθημερινὴ γκρόντζα τοῦ ἀνδρός της, ἐὰν ἡ κ. Marie δὲν ἐπενέβαινε, ὥστε οὔτε πρὸς στιγμὴν ἔσκέφθη

τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεχεν αὐτὴ ὡς σύζυγος, θέτουσα μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀνδρός της τὴν νέαν καὶ φιλάρεσκον χήραν.

Σχεδὸν μάλιστα ἤυχετο τώρα, σχεδὸν ἐπεθύμει, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ οὔτε εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν της, νὰ ἦτο πολὺ ἐρωτευμένος ὁ σύζυγός της, τὸσον ὥστε αἱ ἐπιθυμίαι τῆς ἐρωμένης του νὰ γίνωνται καὶ ἰδικαί του ἐπιθυμίαι; Τί τὴν ἔμελλε αὐτὴν πλέον; Ἄ! ἡ νεότης της εἶχε παρέλθει σχεδόν. Ὁ σιὸρ Γεωργάκης ἄλλως τε δὲν τὴν εἶχεν ἀγαπήσει μετὰ ἔρωτα παρὰ ἓνα μῆνα πρὸ τοῦ γάμου των καὶ ἓνα μῆνα μετὰ τὸν γάμον. Ἐπειτα εἶχε γίνῃ κύριος καὶ δεσπότης καὶ ἐδέησε νὰ ζῆ τόσα τώρα ἔτη μετὰ τὴν διηνεκτὴ ἀγωνίαν τοῦ πῶς νὰ τὸν εὐχαριστῆ καὶ πῶς νὰ ἀποφεύγῃ σκηναὺς, καὶ πῶς νὰ κάμῃ ὅ,τι ἤθελε καὶ ὅ,τι ἔπρεπε χωρὶς νὰ τὸν δυσαρεστῆ. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐξετυλίχθη ἐμπρὸς της ὁ μακρὸς ἔγγαμος βίος της καὶ μετὰ τὰς ψυχικὰς διαθέσεις της τῆς βραδείας ἐκείνης τῆς ἐφάνη ὅτι ὅλα τὰ παρελθόντα ἔτη ἦσαν σειρά μαρτυρίου. Ἡ καρδιά της συνεσπίχθη καὶ ἤρχισε νὰ κλιθῆ σιγά, καὶ νὰ αἰσθάνεται τὰ δάκρυα της νὰ πίπτουν καυστὰ, καυστὰ ἀπὸ τὰ μάγουλα εἰς τὸ προσκέφαλόν της. Τὰ δάκρυα ἐπηκολούθησαν λυγμοί, τοῖς ὁποῖους κατέπινεν, ἀλλ' οἱ ὁποῖοι ἀπήχησαν μέχρι τῆς παρακειμένης κλίνης τοῦ συζύγου της.

Ἐπειτα πάλιν ἠγρύπνει ἐπίσης καὶ ἐπλάττει ἐπίσης σχέδια, ἀλλὰ σχέδια εὐτυχίας καὶ χαρᾶς. Ἠγάπα λοιπὸν πραγματικῶς καὶ ὁ ἔρωσ αὐτὸς τὸσον ἐξιδανικεὺς τὰς σκέψεις του, ὥστε τὸν ἔκαμνε νὰ ὄνειροπολῆ καὶ νὰ ρεμβάζῃ ὡς ἐφηβος δεκακοκταετής. Τοῦ ἐφάνετο ὅτι ὁ ἔρωσ αὐτὸς ἦτο ὁ πρῶτος πραγματικὸς τῆς ζωῆς του ἔρωσ, ἀφοῦ τοῦ ἐνέπνεε τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ αἰσθάνεται τὴν ἠδονὴν. Τί ἐπεῖραζεν ἐὰν ἦτο ἔγγαμος καὶ πατήρ; Αὐτὸς δὲν ἠδίκει οὔτε τὰ παιδιά του, οὔτε τὴν γυναῖκα του, ἐὰν μέσα εἰς τὴν καρδίαν του ἔστησεν ἓνα θρόνον ἀπὸ τὰ λησμονηθέντα ὄνειρα τῆς νεότητός του, ἀπὸ ὅλας τὰς ματαιωθείσας χρυσᾶς ἐλπίδας τῆς ζωῆς του καὶ εἰς τὸν θρόνον αὐτὸν ὕψωνε τὴν προτομὴν μιᾶς νέας καὶ ὀραίας γυναικός. Θὰ τὴν ἐλάτρευε ἐκεῖ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, καὶ ἡ λατρεία αὐτὴ ἦιθάνετο ὅτι τὸν μετεμόρφωνεν, ὅτι τὸν ἔκαμνε καλὸν καὶ ἠγιον, ὥστε ἀπὸ τὰ ψυχῆ τῆς ἰδικῆς του εὐτυχίας νὰ γίνουεν εὐτυχεῖς καὶ ὅλοι οἱ περὶ αὐτόν.

Καὶ θὰ ἤρχιζεν ἀμέσως ἀπὸ αὔριον νὰ σπείρῃ τὴν χαρὰν γύρω του. Θὰ ἐπήγαινε νὰ ἀγοράσῃ ἀνὰ μίαν ὀραίαν ἐνδυμασίαν εἰς τὰ κορίτσια του. Καὶ εἰς τὴν γυναῖκα του θὰ ἠγόραζε μίαν ὀραίαν δαντέλλαν ἀθηναϊκὴν διὰ νὰ στολίσῃ τὸ μαῦρόν της μεταξωτὸν φόρεμα. Πάντοτε ἀπὸ τὸν μεταπράτην ἐκεῖνον τῶν εὐθηνῶν πραγμάτων ἠγόραζεν ἡ καὶ μὲν ἡ Κατίγκω τὰ στολισμάτα της. Δὲν ὁμολογήσεν ὅμως οὔτε εἰς τὸν ἑαυτὸν του ὅτι ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ ἐμπορικὰ, διὰ νὰ ἀγοράσῃ ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ εὕρῃ ὀραιότερον καὶ πλουσιώτερον διὰ τὴν ἀγαπημένην του. Αὐτὸ ἦτο πολιτικὴ τῆς καρδιάς, ἦτο διπλωματικὴ αἰσθηματικὴ, ἐν εἶδος συμβιβασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκαμνε μετὰ τὴν συνειδήσιν του καὶ μετὰ τὸν ἐγωϊσμόν του. Ἡ δὴθεν μεταμέλειά του, ἡ συγκίνησίς του, διὰ τοὺς ἰδικούς του δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ πόθος του ὁ μεγάλος νὰ ἀπολαύσῃ τὴν εὐτυχίαν του πλήρη, χωρὶς νὰ

τὴν σκιάζῃ κανὲν νέφος, χωρὶς καὶ νὰ βλέπῃ περὶ αὐτὴν μετῶπα συνωφρωμένα καὶ πρόσωπα κατηφῆ.

Ἄλλ' οἱ λυγμοί, τοὺς ὁποῖους ἡ σύζυγός του κατέπινε παρὰ τὸ πλευρόν του, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν ἀκοὴν του ἀνεστάτωσαν ὅλας του τὰς ἰδέας, ἐτάραξαν ὅλα του τὰ σχέδια. Βεβαίως εἶχε μαντεύσει, εἶχεν ἐνοήσει ἐκείνη τί συνέβαινε εἰς τὴν καρδίαν του. Εἶχε προδοθῆ πρὸ ὀλίγου μετὰ τὴν ἀνόητον ἀφήγησίν του. Συνεσπειρώθη ὅσον ἠδυνήθη περισσότερον ὑπὸ τὰ σκεπάσματα τοῦ καὶ βαρόνων ἐπίτηδες τὴν ἀναπνοὴν του προσποιεῖτο τὸν κοιμισμένον. Ἄντι πάσης θυσίας ἔπρεπε νὰ ἀποφύγῃ τὰς ἐξηγήσεις, ἔπρεπε νὰ προσποιηθῆ ἀδιαφορίαν ἐντελῆ. Ἡ καὶ μὲν ἡ Κατίγκω τὸν ἠγάπα βεβαίως, ἐσκέπτετο. Ἄλλὰ τί νὰ τὴν κάμῃ τὴν ἀγάπην της τώρα μετὰ τὰ σαράντα πέντε της πλέον ἔτη καὶ μετὰ τῶσων χρόνων κοινὴν ζωὴν; Ἐκείνη πλέον ἦτο τελειωμένη γυναῖκα ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦ ἔρωτος. Ἐὖ αὐτὴς εὐμορφος ὡς ἦτο καὶ ἀκμαῖος ἄνδρας, ἐὰν μετέβαλλεν ὀλίγον ζωὴν, ἠδύνατο καὶ σήμερον ἀκόμη νὰ νυμφευθῆ καὶ νὰ καταστήσῃ εὐτυχὴ καὶ νεαρὴν σύζυγον εἴκοσι μόλις ἐτῶν. Ἡ φαντασία του μάλιστα τὸσον ἐξήθη μετὰ τὴν νέαν αὐτὴν ἰδέαν καὶ μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς νέας αὐτῆς ζωῆς, ὥστε διὰ μίαν στιγμὴν εἶδε τὴν γυναῖκα του προσβεβλημένη ἀπὸ ἀποπληξίαν—διότι ὑπώπτευσεν ὅτι ἦτο καρδιακὴ—καὶ μετὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ πέθους... Ἐδῶ πλέον ἐσταμάτησεν ἡ εἰκόνα. Ἠρχισε καὶ ὁ ἦλιος νὰ ἐντρέπεται διὰ τὰς ἱεροσύλους αὐτὰς σκέψεις του. Τί τοῦ συνέβαινε λοιπὸν! Τὴν καὶ μὲν τὴν Κατίγκω! Ποῦ ἦτο τὸσον καλὴ καὶ εὐπειθής, ποῦ δὲν ἐγάλασε ποτε τὴν διάθεσιν του. Μὰ ἀκριβῶς δι' αὐτὸ εἶχε καὶ αὐτὸς βρυνθῆ... Ἦθελε γυναῖκα μετὰ κάποιαν ἰδιοτροπίαν, γυναῖκα νὰ τὸν τρελλαινῇ μετὰ τὰ καμώματά της, γυναῖκα ἡ ὁποία νὰ μὴ λέγῃ πάντοτε ναί. (Ἐπεται συνέχεια) μάτα.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

Οἱ μενεξέδες ἀνθίσουν, οἱ μενεξέδες ἀνοίγουν τὰς μικρὰς στεφάνους των, οἱ μενεξέδες θὰ ἀρχίσουν νὰ μυρίσουν τὸν ἀέρα, τώρα ὅπου τὰ ρόδα ἀποφυλλίζονται, τώρα ὅπου τὰ ρόδα δὲν σκορποῦν πλέον μεθυστικὰ μύρα καὶ ὀραία ἀρώματα.

Οἱ μενεξέδες οἱ ταπεινοί, οἱ μενεξέδες οἱ σεμνοὶ προβάλλουν τὸ βράδυ, ὅταν ὁ ἥλιος χαμηλὸν καὶ ὅταν τὸ χρῶμα τὸ γαλανὸν τοῦ οὐρανοῦ χύνεται καὶ συγκιρναται μετὰ τὸ χρῶμα τὸ καταπόρφυρον τῆς δύσεως. Ἀπὸ τὸ ζευχάριον αὐτὸ τῶν γλυκῶν ὡς μέλι καὶ τῶν λαμπρῶν ὡς μέθυ χρωμάτων γεννάται τὸ χρῶμα τὸ γλυκὺ, καὶ τὸ χρῶμα τὸ μελαγχολικὸν καὶ τὸ ποιητικὸν καὶ τὸ μαγευμένον τῶν ἔων, ὡς αἱ ὀραῖαι δύσεις τοῦ φθινοπώρου.

Τὸ θέρος ἐλητημονήθη καὶ σκορπᾷ ἀκόμη πύρινα τὰ βέλη του εἰς τὸ παρερχόμενον καθ' ἡμέραν φθινόπωρον. Τὰ ρόδα ἐγελάσθησαν καὶ αὐτὰ καὶ σκορποῦν ἀκόμη τὰς ἀρωματι-

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ:

*Εἶν' ἡ γιορτὴ τοῦ σήμερα! μὰ πὰ δὲν θὰ γιορτάσῃ Χαροῖμενο στὸ σπίτι μας δὲν θὰ δεχθῆ κανένα
Γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ πὰ κανείς, κανείς δὲν θ' ἀγοράσῃ
Χοιρολοισμένα γιασιμιά, καὶ ρόδα μυρωμένα.*

*Εἶν' ἡ γιορτὴ τοῦ! σήμερα γιορτάζει τὸ παιδί μας
Κι' ὅμας γιορτὴ δὲν ἔχομεν, καὶ μέσα στὴν ψυχὴ μας
Δὲν στερουγίζει ἡ χαρὰ, ἡ λύπη θρονασμένη
Μὲ τὰ πικρὰ της δάκρυα κρῖθὰ κρῖθὰ μὰς ραίνει.*

*"Αχ! τὸ γλυκὸ χαμόγελο, ποῦ σὰν χρυσοὶ ἀκτῖνα
Μὲ τόση χάρι στόλιζε τὸ παιδικὸ του στήμα
Ποῦ τὴ ζωὴ ἐσκόρπιζε σὰν γελαστὴ ἐλπίδα
Εἶνε καιρὸς ποῦ σβύστηκε μέσα στὸ μαῦρο χῶμα.*

*Εἶνε καιρὸς, ἀχ! ναί, καιρὸς! μὰ ἡ λάμψη τῆς ματιᾶς του
Ποῦ τὴν αὐγὴ καθρέπτιζε τῷ κοῦ καὶ τῆς καρδιάς του,
Ἡ λατρευτὴ του ἡ ματιὰ! ἡ χαρμονή, τὸ φῶς μας
Ἐμπρὸς μας θ' ἀκτινοβολῆ, παντοεινὰ ἔμπρὸς μας.*

*Κι' ἂν κάθε χρόνον στὴν πικρὴ ἡμέρα τῆς γιορτῆς του,
Πρὸ ζωῆς τῆς μὰς ραίνεται πρὸ μαύρης ἡ στέρησίς του,
Μὰ ἡ σκέψις μας κάθε στιγμή μετὰ τὸν στερουγίσει
Ἐκεῖ ποῦ τώρα ἡ γλυκερὰ μορφή του λουλουδίσει.*

30 Αὐγούστου 1899.

Σφίγξ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΝΙΚΗ

Τὸ κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς ληξιάσης περιόδου τῆς Βουλῆς ψηφισθὲν νομοσχέδιον περὶ τοῦ δικαιώματος τῶν πτυχιούχων δικηγόρων γυναικῶν εἰς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν εἰς ἕπαντα τὰ γαλλικὰ δικαστήρια καὶ εἰς συμμετοχὴν των εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν ἀναγομένην εἰς τὸν δικη-

σμένης πινάξ των παντοῦ εἰς τοὺς κήπους καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰς δέσμας τῶν κρυσταλλινῶν δοχείων καὶ εἰς τὰς μικρὰς δεσμίδας τῆς κομμοδοχῆς τῶν κομψομομένων νέων.

Οἱ μενεξέδες μόνον δὲν ἐλητημονήσαν τὴν ὥραν τοῦ ἔτους καὶ δὲν ἐγελάσθησαν ἀπὸ τὸ θέρος. Ἄνοιξαν δειλά, δειλά τὰ μικρὰ καὶ τρυφερὰ φυλλάκια των καὶ ἐπεσκόασαν χωρὶς νὰ τὸ θέλουσιν τὸν βασιλέα τῶν ἀνθέων, τὸ ὑπερήφανον καὶ μεγαλοπρεπὲς ρόδον.

Τὸ πρῶν, πρῶν, ὅταν ὁ ἥλιος ἀνατέλλῃ, καὶ ἀπλώσῃ τὰ ρόδινα παλάτια του εἰς τὰς βράχεις τῶν βουνῶν καὶ εἰς τὰ βάθη τῶν λιμῶν καὶ τῶν θαλασσῶν, οἱ μενεξέδες φαίνονται ρόδινοι, φαίνονται ὡς οἱ πολυτιμότεροι ἀμέθυστοι, οἱ ὁποῖοι δανεῖζονται τὴν λάμψιν ἀπὸ τὰς ὀραίας ἀνατολάς καὶ τὰς ἀκόμη ὀραιότερας δύσεις τοῦ φθινοπώρου.

Εἰς ἓνα ὀρθάνοικτον παράθυρον, μίᾳ πτωχῇ ραπτρίτσα σὺρει τὴν βελόνην της καὶ τραγουδεῖ μαζῇ μετὰ τὸ καναρίνι της, τὸ ὁποῖον τὴν ὑπερβαίνει εἰς τοὺς ὀραίους λαρυγγισμούς. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κλουβιοῦ εἶναι κρεμασμένον ἓν δεματάκι ἀπὸ τέσσαρες μενεξέδες, τοὺς πρῶτους, ὅπου ὁ πατέρας της, ὁ γέρον κηπουρὸς, εὔρε χθὲς εἰς τὴν κήπον. Δὲν τοὺς ἔδωκεν εἰ τὸ ἐμπόριον, ἀλλὰ τοὺς ἔφερον εἰς τὸ παιδί του. Καὶ ὅτα,

γορικών κλάδων, ἐτάχθη ἤδη πρὸς ἔγγραφισιν ὑπὸ τῆς Γερουσίας μεταξύ τῶν πρώτων ἢ μᾶλλον ἐπείγοντων νομοσχεδίων.

Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, ὡ, καὶ ἄλλοτε ἐγγράφομεν, εἶχεν εἰσαχθῆ εἰς τὴν Βουλὴν παρὰ τοῦ ριζοσπάστου νεκροῦ βουλευτοῦ κ. Rene Viviani, ἐγένετο δὲ ἀποδεικτὸν διὰ ψήφων 319 κατὰ 174. Οἱ πλειονοψηφῆσαντες ἔχουν τὴν πεποίθησιν ὅτι τάχιστα τὸ νομοσχέδιόν των θὰ γίνῃ νόμος τοῦ κράτους.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πάστα φροῦτο. Λαμβάνετε δύο ἄσπρα αὐγῶν καὶ ρίπτετε καὶ κτυπᾶτε μέσα εἰς αὐτὰ 4 κουταλιᾶς ζάχαρι φιλή καὶ 4 κουταλιᾶς φαρίνα. Ζυμώσατε ὅλα μαζῆ καλὰ. Ἀνοίξατε ἐν φύλλον χονδρὸν καὶ πιτίσατέ το με ζάχαριν.

Ἀπὸ τὴν περισσεύουσαν ζύμην, χάμετε ἓνα φιλέτο μακρὸν καὶ σχηματίσατε τετράγωνον ἐπάνω εἰς τὴν πῆτα σας. Βάλετέ τὴν εἰς ταψί. Ἀνασηκώσατε τὴν εἰς τὰ πλάγια. Βάλετέ τὴν εἰς τὸν φούρνον. Προσέξατε νὰ μὴ καῖ. Ὅταν τὴν βγάλετε, τοποθετεῖτε εἰς τὰ κενὰ γλυκὸ βύσινον ἢ μαρμελάτα, τὴν κόπτετε εἰς τετράγωνα καὶ τὴν σερβίρατε.

Ἄλλη πάστα φροῦτο. Βάζετε εἰς καθαρὰν κατσαρόλαν 20 δρ. βούτυρον, 1 λίτραν νερό, τὸ κίτρινον ἑνὸς λεμονιοῦ, μία πρέζα ἀλάτι, 2 κουταλιᾶς ἀνθόνερο καὶ βάλετέ το εἰς τὴν φωτιά. Βγάλετέ το ἀπὸ τὴν φωτιά ὅταν εἶνε ἔτοιμον νὰ βράσῃ καὶ προσθέσατε φαρίναν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἕως ὅτου ἀποτελεσθῇ ζύμην ἀραιάν. Τὸ βάζετε καὶ πάλιν εἰς τὴν φωτιά καὶ τὸ ἀναμιγνύετε, ἕως ὅτου νὰ σφίξῃ ἡ ζύμη, ὥστε νὰ ξεκολλᾷ ἀπὸ τὴν κατσαρόλαν καὶ νὰ μὴ κολλᾷ εἰς τὸ δάκτυλόν σας ὅταν τὴν ἐγγίξετε. Ἐπειτα τὴν ἀποσύρετε καὶ τὴν ἀναλύετε με αὐγά, τὰ ὁποῖα προσθέτετε ἀνὰ ἓν καὶ δουλεύετε, ἕως ὅτου ἡ ζύμη σας μαλακώτῃ. Βουτυρόνετε βιβουλὴν φόρμαν ἢ κατσαρόλαν, ὥστε ἡ ζύμη σας νὰ καταλαμβάνῃ μόνον τὰ $\frac{3}{4}$ τοῦ βάρους τῆς καὶ βάλλετε τὴν νὰ ψηθῇ 2 ὥρας εἰς φωτιά ζωηράν. Ἐπειτα ἄφαιρέτε με προσοχὴν τὸ ἐπάνω μέρος ὀλόκληρον, καὶ βγάξετε τὴν ψύχαν. Βουτυρόνετε ἐσωτερικῶς τὸ σχηματισθὲν κούφωμα· βάλλετε εἰς τὸν φούρνον νὰ στεγνώσῃ· στρώσατε μέσα μαρμελάταν ἀπὸ μῆλα ἢ ροδάκινα, πιτίσατε με ζάχαριν καὶ σερβίρατε.

τὸ πουλί κουράζεται νὰ κελαιδῇ καὶ ἡ κόρη νὰ ψάλλῃ, ἔκεινο πηδᾷ καὶ ροφᾷ ἐν δάκρυ δρόσου, τὸ ὅποιον λαμπυρίζει εἰς τὰ ἰόχρα φύλλα τοῦ ἀνθους καὶ ἡ παιδίσκη κύπτει ἵνα ἀναπνεύσῃ τὸ γλυκὸ ἄρωμα τοῦ φθινοπωρινοῦ ἀνθυλλίου, τοῦ προαγγέλλοντος τὸν χειμῶνα...

Εἰς τὴν στολισμένην ἀπὸ πολυτελεῖ ἔπιπλα αἴθουσαν κομψὴ κυρία περιφέρει τὴν ἀνίαν τοῦ ἀσκόπου βίου τῆς. Σηκῶνει τὰ παραπετάσματα, φυλλομετρᾷ τὰ χρυσόδετα βιβλία, καὶ κτυπᾷ τὰ ὡς ἀπὸ φίλιτσι δάκτυλά τῆς ἐπὶ τῶν λευκῶν καὶ μελανῶν σημείων τοῦ κλειδοκουμβάλου, σλεπτομένη χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ καὶ ἡ ἴδια τί σκέπτεται, χωρὶς νὰ εὐρίσκη καμμίαν τέρψιν εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν πλοῦτόν τῆς. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς ἐστίας ἐντὸς χρυσταλλίνου κέρατος ἀνθίζει μία δεσμὴς ἔων καὶ ὡς αἰκίς ἡ νέα γυνὴ ρίπτῃ ἐν βλέμμα πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀόριστον μειδιάμα εὐτυχοῦς ἀναμνήσεως ζωγραφίζεται εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ τὰ ὠρὰ χεῖλη τῆς ζωογονοῦνται ὡς τὰ ὑπὸ ἀμεθύστων χρωματισμένα ἀνθύλλια....

Ὁ θαλαμηπόλος ἐτελείωσε τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ νεκροῦ κυρίου του. Ἀφοῦ ἔδωκε τὸ τελευταῖον βούρτσισμα ἐπὶ τοῦ μαύρου ἐνδύματος, λαμβάνει τὸ φαλίδιον τοῦ εὐνοουμένου ἀρώματος διὰ νὰ ἀρωματίσῃ με τὸ μύρον τοῦ συρμού ὅλον τὸ

ΜΕΓΑ ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Ὀδὸς Εὐαγγελιστρίας, παρὰ τὴν Μητροπόλιν
Κ. ΠΑΠΑΔΟΓΙΑΝΝΗ πρῶην ΓΑΛΑΝΟΥ

Εἰς ὥραϊαν καινοτομίαν προσέβη ἡ διεύθυνσις τοῦ μεγάλου γαλακτοπωλείου τῆς Πόλεως διὰ τῆς ἰδρύσεως παραρτήματος κυριῶν. Τὸ παραρτήμα τοῦτο ἐφάμιλλον τῶν εἰς τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς πόλεις λειτουργούντων καὶ κατὰ τὴν κομψὴν καὶ εὐπρεπῆ ἐπίπλωσιν καὶ κατὰ τὴν τελείαν ὑπηρεσίαν θὰ ἀποβῇ ἀναπαυτήριον πολύτιμον διὰ τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι διέρχονται ὥρας ὅλας εἰς τὰ ἐμπορικὰ, χωρὶς νὰ ἔχουν ἐν κέντρον ἰδικῶν των, εἰς τὸ ὅποιον νὰ ἤμποροῦν νὰ πάρουν ἐν ποτήριον φρέσκον γάλα ἢ δύο αὐγά κωπά, ἢ ὀλίγον φρέσκον βούτυρον καὶ μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ νὰ ἀναπαυθοῦν συγχρόνως. Ἄλλὰ καὶ διὰ τὰς περιπατητριάς τὸ Μέγα Γαλακτοπωλεῖον θὰ δίδῃ τέιον καὶ σοκολάττας καὶ Brioche καὶ λουκουμάδες εἰς τὸ ἀποκλειστικὸν διὰ τὰς κυρίας καὶ τοὺς συνοδευόντας μόνον αὐτάς κυρίου. Αἱ Ἀθηναὶ ἐξευρω παίζονται. Δεῖγμα τὸ Μέγα Γαλακτοπωλεῖον τῶν Κυριῶν. Ἐνκρῆξις τὴν προσεχῆ Κυριακὴν.

ΙΩ. Α. ΤΣΑΜΗ

Ἐπὶ δεκαετίαν ὄλην συνιστῶμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας τῆ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσάμη καὶ παρ' ὅλων, ὅσοι μέχρι σήμερον ἐπρομηθεύθησαν τὰ ὑποδήματά των παρ' αὐτοῦ, ἐδέχθημεν εὐχαριστήσεις διὰ τὰς συστάσεις. Ἴδού διατὶ σήμερον τὸν συνιστῶμεν θερμότερον, διότι εἶναι ὁ μόνος, ὅστις ταξιδεύει κατ' ἔτος εἰς Εὐρώπην καὶ παρακολουθῶν τὰς προόδους τῆς τέχνης του, προμηθεύεται ἐνταῦτ' ἄνευ δέματ' ἐκλεκτὰ καὶ στερεὰ, δι' ὧν κατασκευάζει τὰ κομψότερα καὶ τὰ στερεώτερα ὑποδήματα τῶν Ἀθηνῶν.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Κυρία Ἑλληνίς κάτοχος τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς γλώσσης, ἄς δύναται νὰ διδάξῃ καὶ εἰς μεγάλας μαθητριάς, ἀρίστη μουσικῶς, πτυχιούχος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς, ζητεῖ θέσιν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Εἰς τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας γνώσεις τῆς ἐν λόγῳ κυρίας προστίθεται καὶ ἀνατροφή τελεία, καὶ ἀρχαὶ ἐντελῶς Ἑλληνικαὶ κληρονομηθεῖσα ἀπὸ ἑνα τῶν ἐπιφανεστέρων οἰκῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν συνιστᾷ ἡ Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν θερμότερα καὶ ἐπὶ ἰδίᾳ εὐθύνη. Πληροφορεῖται παρ' ἡμῖν.

ὑποκείμενον τοῦ κομψευομένου καὶ χαϊδευομένου τῆς τύχης νέου. Ἄλλ' οὗτος εὐρίσκει σήμερον τὸ ἄρωμα τοῦ συρμού ἐνοχλητικόν. Με ἐν κίνημα ἀπότομον τῆς χειρὸς ἀπωθεῖ τὴν φιάλην, καὶ ἀποσπῶν ἀπὸ μίαν ἀνοδοδέσμην τοὺς ὀλίγους κωποὺς μενεξέδες, τοὺς νεοφκνεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔτερπαν τὴν ὄρασίν του, τοὺς ὠσφράνθη με πολλὴν ἀπόλαυσιν καὶ ἔπειτα τοὺς ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν κομψοδόχην του.

Μελαγχολικώτερα τοῦ συνήθους πρὸ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν τοῦ φθινοπώρου ἢ ἀτυχῆς μητέρα ἀναπολεῖ τὰς ἡμέρας τοῦ παρελθόντος, ὅπου τὰ παιδιὰ τῆς ἐμειδίων εἰς τὰ πρῶτα ἴα, τὰ προσφιλεῖ μικρά, τὰ ὁποῖα ἀπώλεσε τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο χωρὶς ἐλπίδα νὰ ἐπανέλθουν ὡς τὰ ἴα. Καὶ συλλέγει κωπά τὰ μελαγχολικὰ ἀνθύλλια διὰ νὰ στολίσῃ τοὺς μικροὺς λευκοὺς τάφους με τὰ χρώματα τὰ σκοτεινὰ τῶν ἡμιπενθίμων φορεμάτων.

Τὰ παιδιὰ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ σχολεῖον των θορυβοῦντα καὶ βομβίζοντα ὡς σμήνος μελισσῶν. Καὶ σκορπίζονται εἰς τοὺς ἀγρούς διὰ νὰ συλλέξουν ἄγρια ἴα καὶ νὰ ροφήτουν ἀρώματα τοῦ ἄνθους τοῦ ἀμεθύστου, τὸ ὅποιον ἡ αὐγὴ καὶ ἡ δύσις χρωματίζουν με τὰ ἰσπόρφυρα χρώματά των.